

Una altra

La Doris estava prenyada. Una tarda vaig tornar a casa per canviar-me de roba i me la vaig trobar al vestidor. Jeia sobre una piletta de texans i semblava empipada. Quan m'hi vaig acostar per fer-li una carícia es va estarrufar, i no acostumava a fer-ho. Si més no, no quan era jo qui se li acostava.

Aquell vespre mateix, vaig sentir miols al safareig. Vaig obrir la porta i va sortir disparada. Al fons de tot, entre la roba estesa, la Doris hi havia amuntegat unes quantes tovalloles.

Quan ho vaig explicar a en Marcus, em va dir que segur que estava prenyada.

—La gata de l'Abbe feia el mateix, quan es quedava prenyada; busca un bon jaç per a les cries.

Jo no me'l vaig creure i li vaig engegar que no en sabia res, ell, de gats. La Doris era massa jove. Catorze mesos, només. Una setmana més tard, però, me la vaig trobar sobre el llit i li vaig passar una mà pel ventre amb molt de compte. I llavors sí, que me'l vaig creure.

N'havia palpat els cossets a través de la pell. Els cossets de les cries. I la Doris es va tornar a estarrufar, a més.

Era la primera setmana de novembre i teníem vacances. Una mala època perquè parís una gata. Mala època, si més no, per a una gata com ara la Doris, que feia vida a fora. Però era el primer cop que estava prenyada, així que no devia haver pensat en la neu ni en el fred que faria. O potser sí, i comptava que la deixaríem entrar a casa. Que jo la deixaria entrar a casa.

—Ai, que seràs mare, Doris!

Em va mirar amb cara de no entendre res i va marxar. Ara tenia coses més importants a fer que no quedar-se allà perquè jo li fes moixaines. Havia de preparar el jaç per a les cries.

La Doris era meva, sobretot. Havia sigut jo, qui havia clavat la tabarra a tothom. I qui havia pagat les cinquanta corones que en demanava la mare de la Jonna, tot i que sabia que el que volien era treure's de sobre aquells gatets com més aviat millor.

La primera setmana em cabia en una mà. Li passava un dit pel pelatge amb molt de compte i no parava de dir el seu nom en veu alta perquè arribés a entendre que aquella era ella, encara que sabia que als gats els importava un rave, allò.

Ara, en canvi, ni tan sols la podia ajudar amb el jaç.

—L'has de deixar en pau —em va dir en Marcus—. Ho fa per instint.

Vaig trucar a la Jonna. Era a Skellefteå amb els seus avis. Havien marxat el primer dia de vacances i no tornaven fins al dimarts de la setmana que ve, cap al vespre. S'hi va posar al cap de sis tons. Tan tard, que de poc que no penjo.

—Ei, hola —em va dir. Feia veu de cansada.

Li vaig parlar de la Doris i no se'n va alegrar gens. Em va preguntar com era que no li havíem donat cap anticonceptiu. «Anticonceptius? Vols dir?», hauria pogut preguntar jo. Però vaig callar.

—Perquè ho sàpigues, l'any passat vaig preguntar a tothom de l'escola si volien alguna cria i en vam donar a tothom que va dir que sí. Les vostres no les voldrà ningú, doncs.

—Ja fa temps, d'això. Potser algú ha canviat de parer —vaig dir.

—No ho crec —em va dir ella—. El teu pare les podria matar, però.

Jo vaig tornar a callar.

—M'esperen a taula —va dir llavors.

—Quan tornes?

—Dimarts, ja t'ho havia dit.

—Vols que fem alguna cosa després de classe, dimecres? —li vaig preguntar. Però ja sabia què em diria. Em va contestar amb veu de mala llet, a més.

—Els dimecres tinc hípica, ja ho saps. Fa tres anys, que hi vaig.

—És clar. I dijous?

—Dijous no crec que pugui, tampoc.

—Divendres, doncs?

Jo feia veu d'espiguet.

—No ho sé, ara. Ja ho veurem —va dir, al final—. Saps què passa? Que estic cansada de tanta vida social, darrerament.

Llavors em vaig mossegar el llavi.

Quan vaig penjar, vaig pensar que no li tornaria a preguntar allò de divendres. M'esperaria, a veure si ella me'n deia res.

A classe encara sèiem juntes. Quan trobava que em costava, hi pensava, en allò. Vull dir que, com a mínim, no havia canviat de lloc. Així i tot, havia fet un munt de canvis, la Jonna. Ja no m'esperava després de classe; tampoc es quedava amb mi les hores de pati i amb prou feines em deia res. Mentre continués seient al meu costat, però, podia continuar imaginant-me que ningú no se n'havia adonat. Ningú tret de mi, és clar.

Jo feia tot el que podia per riure i ser la de sempre. Però ella ja no em seguia el joc. Cada vegada que jo feia broma o deia alguna cosa, ella deixava anar un sospir o alçava els ulls al cel. O no feia res de res, és a dir, ni em mirava ni em contestava, com si jo no hi fos.

El pitjor era que, com més insistia ella a ignorar-me, més parlava jo. Bla-bla-bla... No podia callar, així que xerrava fins que ja no se m'acudia res més per dir. Solia parlar del que havíem fet aquell estiu i de com ens havíem divertit; em pensava que, si l'hi recordava, ella potser tornaria a ser la d'abans.

És clar que, ben mirat, allò tampoc no era el pitjor. El pitjor era que jo m'adonava que el meu comportament no tenia cap sentit. Així i tot, però, no podia parar. Perquè, si ho deixava córrer, segur que passaria alguna cosa terrible. O, si més no, a mi m'ho semblava, així que continuava xerrant com un lloro. Sempre.

I aquell era l'únic avantatge que veia en l'embaràs de la Doris. Que, almenys, tindria alguna excusa per parlar pels descosits quan ella tornés. Un tema de conversa més o menys interessant.

«Vols que fem alguna cosa després de classe?»

Era la meua veu, que em ressonava dins el cap. Una veu d'espiguet. De ximpleta. Em feia tanta vergonya haver-li parlat amb aquella veu tan ridícula que em vaig començar a posar vermella. Llavors vaig enllaçar les mans i em vaig clavar les ungles als palmells; al cap d'una estona, em feien tant de mal que tot plegat em va marxar del cap.

Demà no li trucaria. No li enviaria cap missatge, tampoc. De fet, ja no n'hi enviava gairebé mai, de missatges, perquè ella trigava a contestar i em posava nerviosa. De vegades trigava hores. Dies, fins i tot. Altres vegades, ni tan sols contestava. Però jo sabia que la Jonna estava sempre pendent del mòbil i li trucava, perquè, quan ho feia, almenys l'agafava.

Però demà no li trucaria.

Demà passat, potser.

O potser m'esperaria fins dilluns, perquè així li podria dir que la Christin m'havia demanat que li expliqués els deures que teníem. Si més no, allò era millor que la cançoneta de «Vols que fem alguna cosa després de classe?».

Dimecres al matí em vaig despertar abans d'hora.

En Marcus, en canvi, no. Va dormir fins a dos quarts de vuit, i, quan el pare estava a punt per portar-nos amb el cotxe, ni tan sols havia acabat d'esmorzar.

I vaig arribar tard.

Quan em vaig asseure al seu costat, la Jonna amb prou feines va alçar la vista, i això que feia més de deu dies que no ens havíem vist. Però almenys em va dir hola. Jo vaig contestar massa fort, amb veu estrident.

Em vaig passar l'hora de classe parlant de la Doris i de quantes cries creia que duia a la panxa.

«Mm...», deia la Jonna de tant en tant. O «Sí, ja m'ho havies dit». Alguna vegada, deixava anar un sospir sonor.

A l'estona que teníem d'esbarjo, es va aixecar i va marxar, ràpida com un llamp.

Nosaltres sèiem al fons de la classe, i la Haba i la Linnéa, en canvi, seien a tocar de la porta. Si les volia atrapar, doncs, s'havia d'afanyar. Quan teníem esbarjo, es dedicaven a donar voltes per l'escola. I en feien un munt, de voltes. I ara la Jonna les acompanyava.

Quan em quedava sola, continuava somrient encara que no em veiés ningú. I és que el somriure se m'havia adherit a la cara i me l'encarcarava; si provava d'arrençar-me'l, potser em sortiria alguna altra cosa de dins el pit, també. Així doncs, jo somreia; tant era que estigués sola com una mussola a la saleta on deixàvem els abrics. Somreia quan anava al lavabo, i mentre eixugava les gotetes de pixum que em trobava a l'anella de plàstic repugnant de damunt de la tassa. Tot seguit feia pipí a poc a poc i, quan acabava, em quedava allà asseguda uns minuts. I somreia, és clar.

La resta del dia no vaig dir gran cosa. Pensava en la Doris. Em feia llàstima, i, al mateix temps, notava que m'havia decebut.

Dijous no em vaig trobar bé.

El pare no s'ho creia. Em va posar la mà al front i després em va dir que, segons ell, estava prou bé.

—No és veritat —vaig replicar—. Em fa molt de mal la panxa.

—Si tan malament et trobes, queda't a casa —va dir, al final—. Ja te'n sortiràs, tota sola?

Vaig fer que sí amb el cap. Llavors em va portar un got de quefir i em va semblar que s'estovava una mica.

La Jonna no va dir res en tot el dia.

Quan una de les dues es posava malalta, sempre ens trucàvem després de les classes. Era el primer que fèiem quan la que havia anat a escola arribava a casa.

Però aquell dia no em va trucar, i tampoc no em va enviar cap missatge. Ni a la tarda, ni després, cap al vespre, o a la nit.

«Vols que fem alguna cosa...?»

No pensava tornar-l'hi a preguntar, allò.

L'endemà, a classe, em va preguntar si ja estava bé.

—Sí, sí. Era mal de panxa, només —vaig contestar.

La Jonna es va sacsejar una mica, com si acabés de tenir una esgarrifança.

—Vas vomitar gaire?

La pregunta va ressonar per tota l'aula. Jo em vaig posar vermella i vaig fer que no amb el cap de seguida. Per què em posava vermella? No n'havia tingut, de vòmits. Així i tot, em sentia com si la Jonna m'hagués enxampat en una mentida.

—No vull que m'encomanis res, saps? —em va dir, arrufant el nas.

—Però si no n'he tingut, de vòmits —vaig replicar.

—Ah, no? I què has tingut, llavors?

Els qui seien a prop nostre van esclafir a riure. Jo em vaig imaginar què devien pensar.

—Res, no he tingut —vaig contestar.

Almenys la Jonna no reia.

—N'estàs segura, que no és apendicitis? —em va preguntar.

Llavors els altres van deixar de riure, i és que la Jonna semblava preocupada.

—No ho crec —vaig dir—. Ja m'ha passat, el mal.

Em va mirar. Encara se la veia una mica intranquil·la.

Durant uns segons, va ser com si tot tornés a ser com sempre.

I llavors no me'n vaig poder estar.

—Avui quedem, oi?

La Jonna va fer un sospir.

Després de dinar es va posar a nevar, tal com la mare havia predit que passaria. «Ei! Que neva!», va anunciar la Haba. Aleshores tothom va aixecar la vista dels llibres de matemàtiques. La primera neu de l'any.

—I què? —va etzibar en Liam—. És neu, només!

Llavors tothom es va tornar a concentrar en els problemes.

Quan per fi vam acabar, vaig provar de fer-me la interessant. No vaig mirar cap a les taules de la Haba i la Linnéa per veure si la Jonna marxava a casa amb elles o no. Si no ho feia, potser m'esperaria al pati; allà no ens veuria ningú, i potser

em diria de quedar i fer alguna cosa plegades. Aquella tardor, potser havíem quedat cinc cops i prou.

La mare m'havia obligat a endur-me els pantalons antifred; eren d'un vermell llampant i no els havia tret de la motxilla. Quan me'ls poso, semblo un botifarró. Però llavors vaig pensar que a la merda. Que m'importava un rave, si semblava un botifarró. Mentre me'ls posava, van marxar les tres juntes. La Linnéa, la Haba i la Jonna.

Quan vaig arribar al pati, però, la Jonna era allà palplantada fent veure que es mirava el mòbil. Volia que semblés que ens havíem trobat per casualitat.

—Ei! Havies dit que volies que quedéssim avui, oi? —em va preguntar, sense apartar la vista del mòbil.

Jo vaig arronsar les espatlles. Després vam anar cap a casa seva. Quan feia una hora que hi érem, tot tornava a ser més o menys com sempre. Vull dir com fa quatre anys, quan ens vam fer millors amigues. Li podia haver dit alguna cosa llavors, que no m'havia estat tractant gaire bé o alguna cosa de l'estil. Però tot d'una ella tornava a ser la de sempre i jo em vaig oblidar de tot. No volia donar-hi més voltes i no ho vaig fer. Em vaig quedar a sopar; vam menjar tacos i ens vam posar a mirar l'*Idol*. Però, a mig programa, la mare em va venir a buscar; li feia por que m'arreplegués una tempesta de neu.

I la va encertar, perquè la tempesta no va trigar a arribar. Però jo em vaig adormir de seguida; l'únic que sí que vaig notar quan em vaig ficar al llit va ser que el vent bufava amb més fúria que de costum. Quan em vaig despertar l'endemà, en canvi, estava tot ben blanc i el vent havia tirat a terra un arbre dels grossos. Llavors el pare va trucar a l'avi i ell no va contestar.

—M'hi arribaré amb el cotxe —va dir el pare. Se'l veia estressat.

L'avi viu tot sol al mig del bosc.

—Jo vinc. Que puc conduir? —va dir en Marcus.

Feia unes quantes setmanes que en Marcus havia començat a conduir amb gel a la carretera i hi volia tornar; es creia que se'n sortia més bé que el pare i la mare, perquè, a les rotondes, sempre posava l'intermitent quan tocava.

—Vine, si vols, però condueixo jo —va dir el pare.

En Marcus va rondinar una mica, i aleshores el pare va fer un sospir i li va explicar que encara no havien acabat d'enretirar la neu com calia de tots els trams.

—I si hi anem tots? —va suggerir la mare.

—Jo no vull venir —vaig dir.

Mai no hi volia anar, a veure l'avi. No m'agradava gens, ell. Era un alcohòlic que es passava el dia amorrat a l'ampolla; casa seva podia a pixum i tenia mal geni, a més.

Quan em negava a anar-hi, el pare no deia res; probablement, si pogués triar, ell tampoc no hi aniria mai, a ca l'avi.

La Doris s'havia ajagut al meu llit. Quan vaig entrar a l'habitació va continuar llepant-se les potes tan tranquil·la i ni tan sols em va mirar. Jo la vaig agafar; no volia que es pensés que podria parir damunt del meu edredó. D'altra banda, no entenia com s'ho havia fet, per enfilarse al llit amb aquella panxa que tenia. Gairebé li tocava a terra. Abans de marxar cap a una altra banda, em va mirar amb cara de pocs amics. Llavors vaig pensar que potser hauria d'aprofitar aquells dies per fer-li ma-

nyagues, perquè, quan arribessin les cries, segur que no voldria saber res de mi. Però just llavors no em venia de gust.

Vaig agafar un llibre i em vaig estirar al llit. A l'edredó encara es notava l'escalforeta de la Doris, i, tan bon punt vaig recolzar el cap al coixí, vaig saber que em tornaria a adormir de seguida. Quan el pare i la mare em van dir adeu des de la planta baixa i la porta es va tancar amb un cop sec, em pesaven les parpelles.

Em va despertar un cop al vidre. Primer em vaig espantar de mala manera, però un moment després em vaig adonar que no era res. Alguna branca, potser. Tornava a fer vent i havia començat a nevar altre cop.

No sabia a quina hora havien marxat els pares i en Marcus, però vaig veure que ja eren quarts de dues i tenia gana. Vaig baixar a la cuina i vaig treure de la nevera el que quedava de la quiche que havien sopat mentre jo menjava tacos amb la Jonna. Me'n vaig tallar un tros gran i el vaig ficar al microones.

No me'n vaig adonar fins que no vaig tornar a obrir la nevera per deixar-hi la quiche que no em menjaria. La sensació que faltava alguna cosa. Sempre que un de nosaltres obria la nevera, la Doris ho sentia; llavors es plantava a la cuina de cop, com una bala de canó i amb la boca ben oberta, amb l'esperança que li tiréssim algun bocí. Cap de nosaltres ho feia mai, però.

Naturalment, amb aquella panxa que tenia ja no anava tan de pressa, o potser trobava que anava tan a poc a poc que valia més deixar-ho estar.

—Doris!

Títol original:
Anrop fran inre rymden lågupplöst

Copyright © 2017 Elin Nilsson

Edició original d'Alfabetabokförlag AB, Stockholm

El cost d'aquesta traducció ha estat finançat per un ajut del Swedish Arts Council

**SWEDISH
ARTSCOUNCIL**

© de la traducció: Meritxell Salvany Balada, 2020

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2020

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: octubre de 2020

ISBN: 978-84-1303-212-2

DL: L-693-2020

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L

www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.